

Arrest

**nr. 88 579 van 28 september 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 20 juni 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. SCHIJNS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 24 juni 2010 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde op 23 juni 2010 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) nam op 11 augustus 2011 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 73 369 van 17 januari 2012 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoeker diende op 13 juni 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 20 juni 2012 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten [M. M. M.]

[...]

en van nationaliteit te zijn : Bangladesh

die een asielaanvraag heeft ingediend op 13.06.2012

Overwegende dat betrokkene op 24.06.2010 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 12.08.2011 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn asielrelaas; betrokkene tegen deze beslissing beroep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); de RVV op 19.01.2012 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 13.06.2012 een tweede asielaanvraag indiende; uit de verklaringen van betrokkene blijkt dat hij zich nog steeds beroept op de asielmotieven die hij tijdens zijn vorige asielprocedure heeft aangebracht; betrokkene een poster aanbrengt waarop hij afgebeeld staat; deze poster zou gemaakt zijn door de Awami-league met de boodschap dat betrokkene gezocht wordt voor de moord op een van hun leden; het CGVS en de RVV geen geloof hechten aan deze verklaringen; betrokkene zijn huidige asielaanvraag verder bouwt op deze ongeloofwaardige verklaringen; indien een eerste asielaanvraag ongeloofwaardig wordt bevonden en men zijn tweede asielaanvraag op precies dezelfde feiten baseert en hiervoor documenten aanbrengt, kan moeilijk worden aangenomen dat deze feiten opeens geloofwaardig zouden zijn geworden; documenten bovendien slechts bewijswaarde kunnen hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen hetgeen in casu niet het geval is; betrokkene niet kan aantonen dat hij deze poster niet tijdens zijn vorige asielprocedure had kunnen aanbrengen; betrokkene verklaart dat er tegen hem een nieuwe rechtszaak zou zijn gestart wegens het bezit van een illegaal wapen; betrokkene deze blote bewering niet kan staven; betrokkene verklaart dat zijn familie ondergedoken zou leven omwille van zijn problemen; betrokkene geen enkel begin van bewijs aanbrengt om deze beweringen te staven; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 02.02.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1, A, 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van de artikelen 48 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verschaft volgende toelichting:

“Verzoekende partij heeft in het feitelijke overzicht voldoende benadrukt dat hij geboren en woonachtig is in het Chittagong District en dat hij zowel een job als private leerkracht binnen een private school uitoefende evenals een beleidsondersteunende functie job bij de BNP. In het kader van zijn politieke activiteiten heeft verzoekende partij onmiskenbaar grote problemen in zijn thuisland. Verzoekende partij werd er immers al gezocht wegens de moord op een lid van de Awami-League, de politieke tegenstanders van de BNP. Kortelings geleden werd verzoekende partij ook beschuldigd van illegaal wapenbezit.

Verwerende partij meent desondanks dat verzoekende partij geen aanspraak kan maken op de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus omdat de essentiële voorwaarde ‘gegronde vrees voor vervolging’ in casu niet zou vervuld zijn.

Verwerende partij stelt ook dat het vluchtverhaal van de verzoekende partij niet geloofwaardig is.

Er bestaat een gegronde vrees van vervolging in hoofde van de verzoekende partij

Zoals de verzoekende partij de bestreden beslissing begrijpt is de weigering van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald de voorwaarde van vervolging, gestoeld op een aantal motieven :

- Verwerende partij hecht geen geloof aan de nieuw bijgebrachte stukken;*
- Verwerende partij hecht geen geloof aan de nieuwe tenlastelegging van illegaal wapenbezit.*

Van deze motieven moet worden vastgesteld dat zij niet dienstig zijn om de bestreden beslissing te verantwoorden:

Voorafgaandelijk wenst verzoekende partij erop te wijzen dat hij lijdt aan verschillende medische syndromen zoals stress, depressie en concentratieproblemen. Verzoekende partij heeft dit ook kenbaar gemaakt tijdens het interview bij verwerende partij. Door deze medische syndromen slaagt verzoekende partij er uiteraard niet in om een coherent en samenhangend verhaal te berde te brengen. Hiervoor heeft verzoekende partij een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend.

Verzoekende partij heeft tijdens zijn tweede asielaanvraag een poster bijgebracht. Op deze poster staat geschreven dat verzoekende partij in Bangladesh wordt gezocht voor de moord op een lid van de Awami-League. Het relaas van de valse aantijgingen inzake de moordaanslag zijn reeds de grondslag geweest van de eerste asielaanvraag van verzoekende partij. verzoekende partij kan volstaan met hier integraal naar te verwijzen.

De kwestieuze poster werd opgesteld door leden van de Awami-League. Behoudens de hierop vermelde opschriften is duidelijk zichtbaar dat de persoon op deze foto verzoekende partij betreft. De gelijkenis staat onomstotelijk vast.

Het feit dat verzoeker slechts kortelings geleden in het bezit werd gesteld van de kwestieuze poster, kan geenszins aan hem worden toegeschreven. Verzoeker heeft sedert zijn aankomst in België al het

mogelijke geprobeerd om zijn asiolverhaal met zoveel mogelijk bewijsstukken te staven. Verzoeker brengt de omslag van het poststuk bij waarin de poster zat. Deze omslag dateert van 31 mei 2012. (stuk 2)

Daarnaast brengt verzoekende partij een schrijven bij van een vriend, genaamd [R.], waaruit blijkt dat hij onmogelijk terug naar Bangladesh kan terugkeren. [R.] stelt duidelijk dat verzoekende partij bij zijn terugkeer zal worden vermoord. (stuk 3)

Inzake de recente tenlastelegging van illegaal wapenbezit heeft verzoekende partij vandaag nog geen bewijs. Uit correspondentie met zijn thuisland hebben vrienden hem gemeld dat er nieuwe tenlasteleggingen zijn. Verzoekende partij zal alles in het werk stellen om alsnog en zo spoedig mogelijk bewijsstukken van het illegaal wapenbezit bij te brengen.

[...] Besluit

In hoofde van verzoekende partij bestaat wel degelijk gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève. De motieven die in de beslissing worden aangehaald doen hieraan geen afbreuk en schenden de hierboven vernoemde algemene beginselen van behoorlijk bestuur.”

3.2. Verweerder repliceert als volgt:

“Betreffende de vermeende schending van de wet dd. 29.7.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St 1994, z.p.).

Verder stelt de verwerende partij vast dat verzoeker een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Vooreerst heeft de verwerende partij de indruk dat verzoekers kritiek gericht is op de beslissing van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming[s]status.

Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn evenwel niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

In casu heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie evenwel een beslissing genomen tot weigering tot in overwegingname van de tweede asielaanvraag van verzoeker.

‘De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet in beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat

de gemachtigde van de minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

(RvV nr. 30 433 van 18 augustus 2009)

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid handelde daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid, en conform de ter zake relevante rechtsregels, het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet inclus.

Immers voorziet het art. 51/8 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat een tweede of volgende asielaanvraag moet steunen "op nieuwe elementen, welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen", alsook dat "de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft ingediend [...] en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een geronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in art. 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4".

Door verzoeker werden, zoals blijkt uit de in casu bestreden beslissing, evenwel geen nieuwe gegevens in de zin van het voormelde artikel naar voor gebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Terwijl, zoals ook tot uiting komt in de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing, de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid daarbij wel degelijk zorgvuldig en grondig te werk is gegaan.

Met verwijzing naar deze wettelijke bepaling en met de duidelijke motivering dat verzoeker "geen nieuwe gegevens naar voren brengt (...)" werd de beslissing ten genoegen van recht met motieven omkleed, dit inachtgenomen de toepassing van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk dat er wordt ingegaan op alle stukken die verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag aanbracht en dat van al deze stukken afdoende wordt toegelicht waarom deze niet in aanmerking kunnen komen als zijnde nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 voormeld.

Inderdaad dient voldaan te zijn aan de voorwaarden van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, hetgeen verzoeker klaarblijkelijk vergeet. Met name dient verzoeker:

- nieuwe gegevens aan te brengen
- dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4,
- waarbij deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

In casu kan slechts worden vastgesteld dat de vage en ongestaafde beschouwingen van verzoeker niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing, daar door verzoeker op geen enkele manier wordt aangetoond dat is voldaan aan voormelde voorwaarden van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie oordeelde geheel terecht dat de poster die verzoeker bijbracht geen nieuw element is in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft zich bij zijn tweede asielaanvraag immers beroepen op dezelfde motieven als zijn eerste asielaanvraag, die door de asielinstanties ongeloofwaardig werd bevonden. De gemachtigde

stelde in de bestreden beslissing dan ook terecht dat indien een eerste asielaanvraag ongeloofwaardig wordt bevonden en men zijn tweede asielaanvraag op precies dezelfde feiten baseert en hiervoor documenten aanbrengt, moeilijk aangenomen kan worden dat deze feiten opeens geloofwaardig zouden zijn geworden.

Documenten kunnen slechts bewijswaarde hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, hetgeen in casu niet het geval is.

Bovendien heeft verzoeker niet aangetoond dat hij de poster niet had kunnen bijbrengen bij een eerdere asielaanvraag.

De briefomslag die verzoeker thans bij zijn verzoekschrift voegt, kan aan de terechte beoordeling van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie geen afbreuk doen.

Uit de stukken van het dossier blijkt onmiskenbaar dat verzoeker deze briefomslag niet heeft voorgelegd bij zijn tweede asielaanvraag, integendeel, verklaarde hij dat hij de briefomslag thuis was vergeten.

Ook de verklaring van verzoekers vriend [R.] werd niet voorgelegd door verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag.

Uiteraard kan aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met elementen waarvan hij geen kennis kon hebben op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In verzoekers middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Om dezelfde reden zal de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen evenmin rekening kunnen houden met eventuele later nog bij te brengen documenten.

Verzoekers beschouwingen in zijn inleidend verzoekschrift missen dan ook elke juridische grondslag, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid werd terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, beslist om verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Zoals ook tot uiting komt in de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing, is de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid bij het nemen van zijn beslissing zorgvuldig en grondig te werk is gegaan, en werd de beslissing ten genoegen van recht gemotiveerd met draagkrachtige motieven.”

3.3.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft

op grond waarvan zij is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke wetsbepaling, immers vastgesteld dat de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging wordt genomen omdat hij geen nieuwe gegevens aanbracht waaruit blijkt dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens wordt toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet worden aanvaard als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing bevat een pertinente en draagkrachtige motivering die verzoeker in staat stelt zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3.2. Verzoeker voert daarnaast de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze moet in voorliggende zaak onderzocht worden in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Het eerste lid van voormeld artikel luidt als volgt:

“De Minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag verklaarde dat hij door de politiediensten gezocht wordt omdat hij ervan verdacht wordt een moord te hebben gepleegd en dat hij ter onderbouwing van zijn standpunt een affiche met zijn foto en de vermelding dat hij wordt gezocht aanbracht. Verzoeker lichtte tevens toe vernomen te hebben dat een nieuwe rechtszaak tegen hem gestart werd wegens illegaal wapenbezit en dat zijn familie diende onder te duiken.

Verweerder oordeelde dat verzoeker zijn tweede asielrelaas op dezelfde feiten baseerde als zijn eerste asielrelaas in zoverre hij opnieuw verwees naar de moord waarvan hij stelde verdacht te worden en dat hij niet aannemelijk maakte dat hij de affiche die hij aanbracht niet reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag had kunnen neerleggen. Lezing van de beslissing van de adjunct-commissaris van 11 augustus 2011 en van het arrest nr. 73 369 van 17 januari 2012 leert dat verzoeker tijdens zijn eerste asielaanvraag reeds uiteenzette dat hij gezocht werd wegens moord. Verweerder kon bijgevolg zonder meer stellen dat verzoekers uiteenzetting omtrent het feit dat hij in een moordzaak gezocht werd geen nieuw gegeven is. Daar de affiche die verzoeker aanbracht volgens zijn verklaringen slechts aantoonde dat hij wegens moord gezocht wordt kan hij ook bezwaarlijk voorhouden dat dit stuk betrekking heeft *“op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”* Verweerder kon dan ook zonder de materiële motiveringsplicht of artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet te schenden, motiveren dat verzoekers verklaringen inzake de moordzaak waarin hij een verdachte is en de affiche die hiermee verband houdt geen nieuwe gegevens zijn in de zin van voormelde wetsbepaling.

Wat betreft verzoekers verklaringen dat een rechtszaak tegen hem gestart werd omwille van illegaal wapenbezit en dat zijn familieleden dienden onder te duiken heeft verweerder gesteld dat verzoeker zich beperkt tot blote beweringen. Deze vaststelling vindt steun in de aan de Raad voorgelegde stukken. Uit het door verzoeker ondertekende gehoorverslag van 20 juni 2012 blijkt immers dat hij verklaarde, behoudens de affiche die erop gericht was aan te tonen dat hij gezocht werd wegens moord, geen andere documenten te kunnen voorleggen. Hierbij moet worden geduimd dat het niet kennelijk onredelijk is om loutere verklaringen van een asielzoeker, die zelfs niet gestaafd worden door een begin van bewijs, niet te weerhouden als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Uit deze ongefundeerde verklaringen kunnen immers geen *“ernstige aanwijzingen”* afgeleid worden inzake het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of inzake het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

Verzoeker betoogt nog dat verweerder heeft aangegeven geen geloof te hechten aan “de nieuw bijgebrachte stukken” en de afgelegde verklaringen en stelt dat een dergelijke motivering niet dienstig is. Hij gaat hierbij evenwel voorbij aan het feit dat er slechts sprake is van één bijgebracht stuk en dat verweerder inzake de geloofwaardigheid van bewijsstukken een overweging van de Raad, uit het arrest nr. 73 369 van 17 januari 2012, weergaf, namelijk dat documenten om enige bewijswaarde te hebben dienen te worden ondersteund door geloofwaardige, overtuigende verklaringen. Verweerder heeft bijgevolg niet zelf de geloofwaardigheid van verzoekers initiële asielrelaas beoordeeld, doch aangegeven dat een rechtscollage reeds heeft geoordeeld dat dit relaas ongeloofwaardig was en er geen bewijswaarde kan toegekend worden aan documenten en verklaringen die erop gericht zijn een verhaal te onderbouwen waarvan reeds werd vastgesteld dat het geen correcte weergave is van de werkelijkheid. Het is verweerder daarenboven niet verboden de bewijswaarde van een stuk of een verklaring na te gaan, nu, zoals reeds gesteld, uit documenten of verklaringen die geen bewijswaarde hebben uiteraard geen “ernstige aanwijzingen” inzake het bestaan van een bepaalde situatie kunnen afgeleid worden.

De stelling van verzoeker dat hij niet in staat is om een coherent en samenhangend verhaal te brengen gezien zijn medische problemen en zijn toelichting omtrent de reden waarom hij de affiche aanbracht en het tijdstip waarop hij deze ontving doen geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Voorts moet worden benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met “het schrijven van een vriend, genaamd R.” die verzoeker voor het eerst voegt bij zijn verzoekschrift. Dit stuk kan derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.3.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3.4. Uit de bespreking van de voorgaande onderdelen van het middel blijkt ook dat verweerder rekening heeft gehouden met de verklaringen die verzoeker aflegde in het kader van zijn tweede asiel-aanvraag en met het door hem neergelegde stuk. Verweerder heeft deze verklaringen en dit stuk aan een zorgvuldig onderzoek onderworpen en uiteengezet waarom er geen sprake is van nieuwe gegevens, zodat verzoeker niet kan gevolgd worden in zijn stelling dat het zorgvuldigheidsbeginsel miskend werd.

3.3.5. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 1, A, 2 van de Vluchtelingenconventie kan het volstaan toe te lichten dat deze bepaling geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde en dus niet dienstig kan worden aangevoerd (RvS 14 februari 2005, nr. 140.572).

3.3.6. Verzoeker meent dat ook artikel 48 “en volgende” van de Vreemdelingenwet geschonden zijn. In dit verband moet allereerst opgemerkt worden dat het verzoeker toekomt duidelijk aan te geven welke wetsartikelen of onderdelen van wetsartikelen hij geschonden acht en dat de vermelding “en volgende” de Raad niet toelaat te begrijpen naar welke precieze artikelen in de Vreemdelingenwet verzoeker verwijst, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Daarnaast moet worden gesteld dat artikel 48 van de Vreemdelingenwet – het artikel waarnaar verzoeker expliciet verwijst – enkel voorziet dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die te dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden als vluchteling kan worden erkend en dat dit gegeven door verweerder in de bestreden beslissing niet ter discussie wordt gesteld. Een schending van artikel 48 kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK